Pavel Houser

Adrianina nit

Poháněl ho strach. Cítil hrozbu všude kolem sebe a podobné tušení ho ještě nikdy nezklamalo.

Řídící kabina tonula v šeru a když vešel, poznal hned, že něco není v pořádku. Žena na hlídce ztratila na chvíli pozornost, optické senzory se přizpůsobily mentální aktivitě a pohasly, zatímco nepřátelé byli blízko. Neviděl ještě jejich tváře, ale dovedl si je představit. Galaxie na dalekém Západě měly mimořádně špatnou pověst a zřejmě nikoliv náhodou se celému sektoru říkalo Tartar.

"Ariadno..." poprvé to jenom tiše zašeptal a ona nereagovala.

Už od doby, kdy se přidal k výpravě, mu ta žena učarovala. Pravda, byla to vědma, ale když stál vedle ní, zapomínal téměř na všechno — i na to, proč se před mnoha lety na dlouhou cestu vůbec vydal. Modrá růže se mu teď zdála být něčím strašně vzdáleným, ačkoliv se možná nacházela už blízko.

Něco je k sobě poutalo, nemohl tomu přijít na kloub, a to ho znepokojovalo. Teď však nerozebíral své pocity, rozhodující slovo měl pud sebezáchovy.

"Ariadno!" Když viděl, že její oči jsou stále zavřené, vykřikl její jméno znova. Trhla sebou a senzory na stanovišti hlídky se opět rozzářily. Neměla ráda, když ji tak oslovoval, už dlouho se snažila zařadit mezi lidi bez jména a nepřitahovat k sobě zbytečnou pozornost, neskrývaný strach v hlase kyberika ji však místo toho přiměl vyhlédnout průzorem.

Byl nejvyšší čas. Zasnila se jenom na chvíli, ale i ten okamžik se mohl stát lodi Starlight osudným. Černá chapadla Skylly se po nich natahovala a jen náhodou zatím žádné z nich na loď nedosáhlo. Nestvůra měla šest hlav a šest očí, po jednom na každé z nich, si koráb hladově prohlíželo. Bělma se nalévala krví, pohled propaloval silové pole kolem lodi a generátory nedokázaly ochranný štít dále držet.

Vědma rychle pronesla zaklínání a z jejích prstů vytryskl proud světla. Paprsek putoval suchým sterilním vzduchem uvnitř lodi, až narazil na její stěnu, prošel skrz izolační vrstvu a senzory opět zablikaly, jak z nich záblesk odsál energii potřebnou k přeměně. Krystalová mřížka čirého diamantu na vnějším plášti pozměnila magickou záři a do mrazivého vzduchoprázdna se začalo odvíjet dlouhé lano.

"Veď nás bludištěm, Ariadno..." zaprosil.

Starlight vyrazila vpřed.

***

Průhlednou hmotou v okně viděl, že koráb se jen s obtížemi proplétá mezi temnými útesy a zdánlivě bezpečnými zátokami. Mlhovina trochu připomínala opravdový oceán, jen ve větru napjaté plachty a labutí šije na přídi lodi scházela.

Paprsek je vedl bludištěm, vybíral si místa, která ležela z dosahu skrývajících se nestvůr. Příšery zpravidla obývaly kulovitá doupata, umně zamaskovaná a skrytá. Když Titáni kdysi v daleké minulosti určovali zákony světa, zakázali netvorům opouštět jejich domovy. Podle pověstí dokonce bůh Švaršild osobně vyměřil území přenechaná démonům a proklel tu zem. Kdo byl však natolik neopatrný, že do oněch podivných jeskyní vstoupil, pro toho již nebylo návratu. Dokonce i hbité paprsky světla se mohly stát potravou nenasytných příšer.

Elnean pozoroval vodící nit. Raketa byla teď tažena chvějícím se provazcem, na jehož počátku hořel studený modrý plamen. Z tohoto bodu se světlo rozbíhalo všemi směry; v místech, kde sídlily nestvůry, se však paprsky lámaly a vytvářely podivná geometrická uskupení, osvětlující části zhrouceného prostoru. V oblých trojúhelnících a protínajících se rovnoběžkách místních singularit se zmítaly hladové bestie, chřestily řetězy a tloukly o sebe spoutanými pařáty. Byly tam harpyje, ožírající těla trosečníků, obrovské améby hltající prach i deuterium. Největší hrůzu však vzbuzovaly postavy v kápích, které vzdáleně připomínaly člověka.

"Nedívej se tam!" varoval vědmu. Ze zkušenosti věděl, že často pouhý pohled na nebezpečí přitáhne člověka k němu blíž.

Položila si prst na ústa. Čelo se jí pokrylo kapkami potu, udržovat paprsek ji vysilovalo. Tvář se jí propadla a zešedla, změnila se téměř k nepoznání. Vzal ji za ruku, aby na sebe vzal část té tíhy.

Ruku měla zpočátku chladnou a jak svíral její prsty mezi svými, nahmatal prsten. Ještě nikdy si ho nepovšiml, třebaže rukávy přiléhavých černých šatů jí nesahaly ani k zápěstí a rukavice nikdy nenosila, i když mnoho kouzelníků si na nich zakládalo.

Zatímco do něj proudila magie, cítil, že ho zaplavují i vzpomínky té ženy. Bylo to zvláštní, předpokládal, že si oba jeho společníci nechali vymazat paměť, ale zjevně se zmýlil. Neslyšel žádná jasná slova ani jména, snad jenom kusé útržky jakéhosi zaklínání:

Ered nmur goa véamel... Zvuky splývaly, nedokázal by je zopakovat. Vyvstávaly však před ním obrazy: věže na mořském dně, opuštěné křišťálové chodby jakéhosi paláce, kterými bloudí přízračné stíny. Pestrobarevné ryby proplouvaly vnějším oceánem a právě do něj se upíral ženin pohled. Pocit zrady, opuštění, marného čekání... všechno to bylo nezřetelné, jenom lehký dotek odněkud z dálky. Navíc věděl, že alespoň zčásti se před ním současně odvíjí i jeho vlastní minulost.

Obrazy byly plné smutku, jak se ostatně dalo čekat u každého, kdo opustí domov a vydá se do dalekých končin s tak špatnou pověstí. Přesto se však nezdálo, že by důvodem její cesty bylo čiré zoufalství. Lidé sem obvykle směřovali ve snaze uniknout světu, ale to nebyl případ ani jednoho z nich. On hledal modrou růži, po čem mohla pátrat ona?

Četl další podrobnosti z jejího nitra: nenaplněná láska, vlhké kobky v nitru země, podivná proměna uzavírající cestu zpátky. Jaká mohla být předtím?

Uvedlo ho to všechno ve zmatek a začala se v něm zvedat těžká sklíčenost. Onen pocit se šířil z ruky svírající její dlaň, stoupal až do hrdla a Elnean měl co dělat, aby se jím nezalkl.

Soustředil se proto raději na prostor kolem. Hleděl na plastiky na stěnách, které neustále měnily barvy a tvary. Nepomáhalo to. Žena z něj odsávala čím dál více síly, neviditelný prsten se mu zařezával do masa v místě, kde se uprostřed dlaně protínaly dvě čáry. Jeden věštec kdysi Elneanovi tvrdil, že podobné postavení představuje šťastné znamení, ale už tomu dávno přestal věřit.

Bolestí téměř omdléval. Přemáhal v sobě touhu přenést vědomí jinam, ponechat Ariadnu samotnou a rozpustit se v ultra-vodivých spirálách Sítě.

Věděl, že pokud ji opustí, bude to s největší pravděpodobností znamenat její smrt. Proto stále váhal a potom bylo na útěk do křemíkových mozaik, tvořících fluidní bitové mapy, náhle pozdě. Podivný prsten si ho k sobě připoutal. Neuvědomil si, že dotknout se čarující vědmy se nemusí vždy vyplatit.

Vlastně mu teď ani nevadilo, že oba nejspíš zahynou, svět se mu nezdál natolik příjemným místem, aby bylo zatěžko ho opustit. Cítil jen zklamání, že nesplnil úkol a nenašel modrou růži, růži pro princeznu.

Nedokázal už ani zavolat o pomoc - a nejspíš by ho šermíř stejně neslyšel, pravděpodobně byl zalezlý v některém z hibernátorů a snažil se zapomenout, že něco jako lidský hlas vůbec existuje.

Paprsek v tu chvíli raketu stále ještě vedl, ale postupně slábl a oni se v bludišti stále více zamotávali. Odvíjející se nit jen s obtížemi nacházela cestu mezi nestvůrami a chapadla se objevovala stále blíž, natahovala se, aby Starlight uchopila a mohla rozdrtit. Jedním z křídel se loď téměř otřela o zónu kolem obrovské příšery s rohy, jejíž napůl lidskou a napůl zvířecí tvář pokrývala podivná směs srsti a vousů. Netvor cenil zažloutlé zuby a z jeho tlamy vycházely bublavé a mlaská ve zvuky, občas přerušované tichým zavytím.
Loď se zastavila.

***

Opět se mu vrátil sen, který ho dříve pronásledoval noc co noc. Byl v paláci uranského plutokrata Magnarona a prosil o ruku jeho dcery. Vybrala si mezi mnoha nápadníky právě jeho, stále duchem trochu nepřítomného básníka, který se potloukal sluneční soustavou a vyprávěl velmožům příběhy z dávných dob.

"Podle legend, které jsi nám tak krásně přednášel," ušklíbl se tehdy muž a jeho nice zlehka přejely po rozhraní terminálu, "mohl ruku princezny získat pouze ten, kdo zabije draka a nebo zachrání království. Já od tebe budu chtít mnohem víc. Jednu věc, která mě pobaví."

"Co tedy, pane? Mé umění vám bylo málo?" Jeho básně byly vždy trochu zádumčivé a nedalo se zrovna říci, že by posluchače bavily, ale přesto zpravidla přinejmenším zaujaly. Tady se však dočkal mimořádně chladné odezvy ze strany vládce a přesného opaku od jeho dcery.

Magnaron učinil rukou odmítavý posunek. Optická vlákna vedoucí přímo z center jeho metamorfovaného mozku začala na obrazovce cosi kreslit. Po chvíli šlechtic otevřel oči a prohlédl si svůj výtvor "No ano, takhle nějak by mohla vypadat," řekl znuděně.

Hleděl na hologram. Azurově modrá květina se před jeho očima neustále měnila.

"Modrá růže?" nechápal. Muž proti němu mohl mít takových tisíce. Ať už by k jejímu stvoření užil magie nebo vyspělé technologie, nebyl v tom žádný problém. Všechno nasvědčovalo tomu, že květina je pouhopouhá tretka.

"Ano, ale ne tak docela," zdálo se, že šlechtic se konečně trochu baví, v jeho hlase dokonce zazněl určitý zájem. I pohled očí pod opuchlými víčky byl o poznání živější. "Je to jedna z mála věcí, které vlastnili lidé v době předcházejícího cyklu. Tedy, pokud v něm nějací lidé samozřejmě žili."

"Chcete mi tvrdit, že je starší než celý svět, že přežila singularitu minulého vesmíru? Ale to přece není možné. Vždyť všechny struktury hmoty a magie podlehly zkáze, i nit času se přetrhla a zbyla z ní pouhá kvanta. Zpíval jsem vám o Titánech, avšak i ti se zrodili až na počátku tohoto věku."

"A přece se z dob ještě starších dokonce několik věcí zachovalo. Anebo je alespoň zajímavé o tom přemýšlet, trochu to rozptýlí nudu staletí."

Elnean viděl na první pohled, že otec jeho lásky je neuvěřitelně starý. Nemohl už prožívat příliš mnoho radosti, proto ani složité přístroje a kybertransplantáty, ochranná zaklínání i nové hormony neustále vháněné do krve nedokázaly zakrýt tíhu let. Elnean mu chtěl poradit, aby raději zemřel, ale pak si to rozmyslel. Věděl, že ač je to s podivem, lidé nešťastní jako tento uranský šlechtic lpějí na životě nejvíc.

"Něco ti řeknu," stařec se k němu naklonil, "čekal jsem dlouho, až si má dcera mezi nápadníky někoho vybere a já mu pak budu moci uložit podobný úkol. Ta růže je poslední věcí, která mě v životě ještě zajímá."

"Ale víte alespoň, kde ji najdu?"

"Poraď se se Sítí. Hledej mágy ve Vnější prázdnotě, mystiky uprostřed žhavého jádra Merkuru či v Gnaaru anebo technology shromážděné v chrámech na neutronové hvězdě Xai. Ptej se jich, zkoumej a pátrej. Jinak Simeonu nedostaneš."

Odcházel už z komnaty, ale přesto si neodpustil položit otázku: "Povězte mi, pane, proč tak toužíte po oné růži. Můžete ji přece mít. Trocha drog a trocha iluzí... nic nepoznáte. K čemu vám bude skutečná květina?"

"Běž pryč a neptej se tak hloupě. Máš dost kreditů? Básníci jsou chudí jako kostelní myši, že? Dobrá, můžeš čerpat z mého účtu téměř do sytosti, až budeš růži hledat. Nebo pátrat vůbec nemusíš a budeš mít stejně dostatek. Řeknu Simeoně, že ji nepotřebuješ, není nic než trocha drog a iluzí. Platí?"

Zalomcoval jím vztek, ale musel uznat, že na šlechticových slovech je výjimečně něco pravdy.

"Přinesu růži," řekl smutně.

***

"Otče?" Musela s ním promluvit, nevydržela už déle to čekání. Palác se jí náhle stal vězením. Písně hudebníků ztratily souzvuk, podmořské věže jí připadaly jako důsledek zvráceného a dekadentního vkusu, procházky po kolonádách v doprovodu služebníků a obdivovatelů v ní vzbuzovaly čím dál tím větší odpor. Ale ani samota či společnost zašlých svitků a pergamenů, k nimž se dříve tak ráda uchylovala, jí tentokrát nepřinášely úlevu.

"Ano?" Ani řečové simulátory už nedokázaly zakrýt, že čas si přece jenom vybírá svou daň a její otec umírá. I když to nemuselo mnoho znamenat - v podobném stavu mohl vydržet klidně i celá staletí.

"Kam jsi ho poslal?" Stála před ním, zvlněné tmavé vlasy jí padaly na ramena, hluboké oči upřené kamsi do dálky. Tvář měla nenalíčenou, splývavé šaty volné. Nikdy nechtěla vzbuzovat pozornost tím, že by vystavovala na odiv dokonalost křivek.

"Není to jedno? Pochybuju, že se vrátí, nejspíš si změní jméno a bude ještě mnoho let žít z mého zlata. Rozháže to s děvkama, co maj všechno z plastiku, mé dítě," zle se při těch slovech usmál a z vybělených perleťových zubů skanula žlutá slina.

Nebyla jeho vlastní dcerou. Vždycky si myslela, že v pokročilém věku adoptoval opuštěné děvčátko hlavně proto, aby je mohl trápit. Pláčem se dusila, nemohla téměř dýchat a vše se s ní točilo. Jako kdyby byla v transu, přistoupila ke křeslu a začala tlouct do jeho stařecky propadlé tváře.

Plutokratova mysl vydala strohý příkaz a automatická tlaková vlna s ní mrštila o stěnu. Ležela na zemi a nevěděla, jestli ještě dokáže vstát.

"Má získat modrou růži z časů před singularitou. A nadto jsem mu ani neřekl, že se ten poklad nachází na planetě Giir až ve Westernessu," smál se v záchvatu šílené euforie, až se rozkašlal a tišící prostředky pouštěné do krevního oběhu ho jen zvolna uklidňovaly.

"Cožpak o tu růži ani trochu nestojíš?"

"Toužím po ní víc než po čemkoliv jiném na světě," zasípal.

Westernesse. Daleký západ, oblast nestvůr a příšer, prakticky neznámé galaxie, kam mířili jenom vyhnanci a ti, kdo toužili zapomenout. Nikdy ani jedněmi nepohrdala, ale až teď ji napadlo, že společnost lidí bez paměti bude nutně potřebovat.

"Donese ji," vypravila ze sebe s námahou, ale už tomu sama nevěřila. Zato ji napadlo něco jiného, co však před Magnaronem skryla.

***

Automatické senzory konečně zaregistrovaly probíhající boj. Systém bleskově vyhodnotil situaci, teplota stoupla a šermíř se probudil z hibernace.

Teď bojovník vylezl z mrazicího boxu, pozvedl antigravitační meč a rychle přelevitoval dlouhou chodbou až k řídicí kabině. Jeho tvář byla bez výrazu a zůstala takovou i ve chvíli, kdy ze své mysli vyvolal fantoma.

Přízrak se objevil v podobě bojovníka na voze taženém dvěma šedobílými koňmi. Vozataje mu dělala bohyně se štítem, její vlasy byly tmavě zelené jako mořské řasy. Šermíř zřejmě v současnosti vyznával některý ze starých kultů národů kdysi obývajících mořské břehy. Podobná archaická náboženství byla pro cestovatele prázdnotou typická. Kdo se podrobil proceduře vymazání paměti, obvykle se snažil mezeru ve vědomí rychle zaplnit a čím neobvyklejší, výstřednější a esoteričtější byl kult, tím lépe splnil svůj účel.

Válečný vůz se rozjel proti radě nestvůr a ty se stahovaly hloub do temných úkrytů. Jen jeden z útočníků, vzdáleně připomínající ptáka s obrovskými křídly, se nenechal zastrašit a zaútočil.

Máchnutím měděného křídla převrhl vůz a zelenovlasá bohyně se rozplynula. Jeden z koní hlasitě zaržál a svalil se s roztrženým břichem, ale fantom bleskově přeskočil na druhého bělouše a vrhl proti nepříteli emisi neutrin.

Pták se dal na útěk a stahoval se postupně dál a dál do svého hnízda, až náhle zmizel a na jeho místě se objevilo obrovské vejce. Podobná už Elnean viděl v horách Fomalhivy kdysi obývaných draky. Fantom proti vejci použil těžkou kamennou sekeru, ale to bylo proti útokům zbraní dokonale chráněno.

Na Fomalhivě vyprávěli, že skořápka takových vajec je tvořena vrstvou hydratovaných solí složených z prvků nacházejících se v tabulce kdesi ve druhém ostrově stability; podle folmahivských legend se z oněch zárodků mělo zrodit nové pokolení obdařené nadpřirozenými vlastnostmi. I když, jak bájní a údajně moudří draci souvisejí s příšerami žijícími ve skrytu zborceného časoprostoru, to se dalo jen těžko hádat a mohlo jít i o pouhopouhou shodu okolností.

Když Elnean hleděl na střetnutí fantoma s ptákem, na chvíli ho věrnost obrazu zmátla a on zapochyboval, že před sebou vidí pouhý souboj přeludů. Pak však odvrátil oči od podívané venku a spatřil tvář šermíre. Byla jako vždy bez výrazu a jen stažené koutky úst prozrazovaly nesouhlas s tím, že ho vnější okolnosti nutí jakkoliv reagovat. Do boje srdce nevložil, tak, jako je nevkládal do ničeho, ale fantom v první fázi střetnutí přesto slavil úspěch.

Pak však vejce náhle prasklo a vyšlo z něj cosi beztvarého. Mlžný stín vyrostl ze zbytků skořápky a dostal se fantomovi do zad.

Šermíř proměnil svůj meč v antihmotový, zbraň se během několika nanosekund objevila ve fantomově ruce, ten ji pozdvihl a bleskově se otočil proti nepříteli.

"Nemůžeš projít." Příšera se přelévala mezi jednotlivými podobami, tu vyhlížela jako upír, tu jako strašlivý hlavonožec či obrovský kostlivec, ale fantom se přesto nezalekl a zaútočil.

Když se konečně střetli, pocítil Elnean náhle obrovskou úlevu. Síla poutající ho k Ariadně zmizela, prsten přestal pálit. Pustil její ruku a viděl, že propadlá tvář se jí jakoby zázrakem vyrovnala a kruhy pod očima zmizely. Zase před ním stála nedostupná kráska, byla mu opět vzdálená, jak to obvykle u

vědem a mágů bývá. Štíhlá ruka se ještě trochu chvěla a prsten, který tolik zraňoval, mu před očima bledl, až se ztratil úplně.

Emoce, jež před chvílí společně sdíleli, se z jeho mysli rychle vytrácely. Už by nedokázal říct, jaké obrazy viděl v jejím podvědomí, vše se slilo a zmizelo. Zůstal jen pocit ztráty jakési důležité informace, ale přehlušila jej úleva.

Vodící paprsek vyrazil s novou silou. Zvýšená gravitace je všechny přibila k mramorovým dlaždicím a fantom zůstal kdesi daleko vzadu. Starlight nabírala rychlost a letěla dál, vstříc volnému prostoru v bezpečnější části mlhoviny.

***

Poprvé poznal Síť krátce po odchodu ze Saturnu. Křemíkové mozaiky obepínaly všechny hvězdy, vstup do nich nebyl snadný a celá cesta mu nadto v pátrání ani příliš nepomohla. Setkal se tu s mnohými podivnými entitami, plazmovými bytostmi poskládanými ze samých datových impulsů, binárními obry i roji bodavého hmyzu s kusadly pokrytými monomolekulární vrstvou germania.

Potkal samozřejmě i poutníky příjemnější. Pětice veselých studentů odkudsi z Aldebaranu sem prchla, když se v jejich světě dostali k moci teokraté uctívající jakousi podivnou bytost s osmi rukama, v jejímž jménu nutili všechny obyvatele k slepé poslušnosti a úctě. Mladíci provedli Elneana mnoha virtuálními bary, ale o hledané květině žádný z nich nevěděl a ačkoliv Elnean nelitoval kreditů a utratil podstatnou část ze sumy, kterou mu věnoval starý šlechtic, všichni jenom stále krčili rameny.

Marně objednával hostům silné a drahé antivirové koktejly a snažil se jim rozvázat jazyk, ostřílení vývojáři a správci celých domén nemohli o modré růži říci nic určitého. Posílali ho stále dál a dál, kde by mohl podle jejich názoru získat odpovědi na své otázky a když pak Elnean se studenty zase osaměl, tvářil se zkroušeně a verše, jež před usnutím recitoval, byly stále chmurnější.

Nakonec své společníky opustil na soumračné planině, kde rezivěly staré, dávno vysloužilé hardwarové klíče a mezi nimi v pulsujícím elektromagnetickém poli rostly husté koberce vřesu.

Tehdy na něj padla podivná předtucha a aniž dokázal své počínání vysvětlit, bez rozmýšlení se nechal jedním z prohledávacích algoritmů přenést zpátky k bránám Kybérie. Zaplatil úplatek strážcům, aby si ušetřil ponižující a dlouhé testy identity, a nechal své tělo složit do lidské podoby. Teprve později, když se ve chvílích největšího nebezpečí do Sítě několikrát znovu vrátil a zachránil si tak vždy život, se dozvěděl o osudu svých přátel. Pětice nešťastníků tenkrát na oné podivné planině zahynula za okolností, o kterých by mohli více sdělit snad jen podsaditi šikmoocí assassini žijící v těch krajích, a ačkoliv Elnean pomýšlel na pomstu, nedostal se k ní, neboť sousední vládci mezitím raději obestavěli celou oblast neprodyšnou ohnivou zdí.

Vracel se vždy z Kybérie zase zpět, třebaže pobytem v oné podivné zemi změněný k nepoznání, vypadal už spíš jako kyberik, bytost v Síti zrozená a po

smrti se tam vracející. Jenom láska v něm zůstala stejná, ať už byl jeho vzhled jakýkoliv.

***

Příliš si věřila, v tom byla její největší chyba. Vyznala se v kouzlech, jenže lidem rozuměla podstatně méně a to se jí vymstilo. Nikdy by ji nenapadlo, že nedokáže pobavit nerudného stárnoucího magnáta a skončí svůj život právě zde - ona, která dokázala porazit v mentálním souboji i strašlivého pána pirátské gildy, pustošící obydlené světy na dalekém východě.

Už dlouho ležela svázaná v kobkách pod chrámem boha obchodu, patrona Magnaronova impéria. Hodili ji na vlhkou zem, kam prosakovala mořská voda, a nechali ji zde v poutech zemřít. Prosila strážce, ale ti splnili rozkaz svého pána a nezradili ani tehdy, když jim nabízela moc nad astrálními sférami či elixíry chránící před uhranutím. Smáli se její bezmoci, vyčerpala všechnu svoji sílu v přepychových Magnaronových sálech a teď nedokázala pronést jediné zaklínadlo.

Z ran po vytrhaných nehtech jí prýštila krev, napůl oslepla, když jí pod víčka neustále kapali zředěný ocet. Brzy se kolem ní kradly hladové krysy, ale nakonec i ve své žravosti starou vědmou pohrdly, či snad k její profesi chovala ta zvířata jakousi úctu a odešla hodovat jinam.

Teď měla oči zavřené a jen díky magické moci se dosud udržovala naživu. Její cela zpočátku páchla močí i výkaly, které odcházely z polomrtvého těla, ale nyní byl už vzduch zase téměř čistý. Uvedla se do stavu, v němž může mág či mystik vydržet dlouho. Mnoho týdnů, ale ne nekonečně let. Neměla jinou možnost, i když naděje, že by Magnaron změnil své rozhodnutí a nechal ji osvobodit, byla mizivá - nejspíš na ni už dávno zapomněl.

Hlasy. Dlouho žádné neslyšela, ale teď zde nějaké zazněly, alespoň se jí zdálo. Kdosi s ní třásl a ona se jen nerada probírala k plnému vědomí. Návrat ze stavu, kdy nahlížela pouze do vlastního nitra, byl pro ni v mnohém bolestivý. Rány a stopy mučení, dočasně znecitlivěné, se opět ozvaly, krev jí vytryskla z úst skrz napůl vylámané zuby.

"Vstávej, čarodějko!" ruce s ní nezacházely nijak vybraně, téměř ji tloukly do opuchlého obličeje.

"Proč mě voláš zpátky do světa, s nímž už nechci mít nic společného?" Bylo by příjemnější ještě pár dní omámeně ležet a pak zemřít.

"Budeš mít. Pomůžu ti utéct, když ty na oplátku pomůžeš v útěku mně."

Postava sklánějící se nad ní odkryla lucernu, dříve zahalenou pláštěm. Náhle zde stála dívka, bílá jako usazeniny křídy na mořském dně, černé vlasy lemovaly v podivném kontrastu její obličej a spadaly na ramena jako uhnívající liány. Postavu obestíral stín. Zatímco čarodějka se zvolna chystala zemřít, v případě její společnice se zdálo, že patří k těm, jichž se smrt ani v nejmenším netýká. Snad už stála mimo svět, kde se život a smrt vnímají jako protiklady.

Byla zmatená. "Ty?"

Viděla tu dívku, když přibyla na Magnaronův dvůr a tenkrát vyhlížela jinak. Byla dokonce krásná, třebaže se v žádném případě nejednalo o povrchní půvab docílený biotechnologií. Přišla se jí snad vládcova dcera vysmívat, bylo to vše součástí mučení zesnovaného oním zatrpklým obchodníkem? Nebo před sebou vidí ducha zemřelé?

"Pij!" Bílé ruce jí přiložily ke rtům pohár. Sotva z něj usrkla, cítila, jak se do jejího těla zvolna začíná navracet síla. Práh mezi životem a smrtí překročila podruhé a vrátila se zase do světa bdění.

"Co je to za podivná kouzla?" Nikdy neslyšela o nápojích tak zázračných, aby dokázaly probudit umírajícího v jediném okamžiku.

"Nevidíš si ani na špičku nosu," řekla dívka s lehkým úsměškem. "Doušek má cenu menší planety. Žádná, kouzla,, jenom směs vysoce účinných látek. Drogy, emotofikátory, antioxidanty oddalující stárnutí - můj otec to pije každý den, jinak by byl mrtvý už dávno."

Již se nesmála. Zdálo se, že by podobné prostředky potřebovala stejně tak sama, ale vědma se neodvážila něco takového navrhnout, aby ji proti sobě nepopudila. Pokud ji vlastní paměť neklamala, než se kdysi stala vědmou, na svém vzhledu si zakládala.

Když Simeona vyňala ze záňadří dlouhý nůž, stařena se opět ulekla, už si zvykla cítit v každém pohybu hrozbu. Dívka ji několika řezy lesklé chromované ocele zbavila pout.

"Dobře," s ulehčením vydechla. "Zachránila jsi mi život, nebo ses o to alespoň pokusila. Co za to chceš?" Nevěřila, že by jí někdo pomohl, aniž by vzápětí žádal protislužbu. Na to znala lidi přece jenom příliš dobře.

"Uprchneme spolu a ty mě zasvětíš."

"Zešílela jsi? Mnoho z nás proklíná svůj úděl i chvíli, kdy učitel jeho duši poprvé ukázal skryté souvislosti věcí. Nic pro tebe nebude stejné jako dřív."

"Normální člověk se odtud proti vůli otce nedostane. V paláci sice nikdo nehlídá, ale stráže u vchodů se po naší roztržce zmnohonásobily."

"Ale ani pro vědmu to není snadné," zabloudila očima na stěny pokryté nánosy soli, pokusila se ukázat tím směrem rukou, ale ta ji zradila. "Myslíš, že bych tu jinak zůstala?" řekla hořce.

"Zasvětíš mě."

"Zapomeň na to. Víš, co by mi tvůj otec udělal, kdyby to zjistil, dítě?" prosila ji. "Přej si za mou záchranu něco jiného. Mohla bych tě zabít a nejspíš by mě potkala zase jenom smrt. Když ti pomůžu k útěku, zřejmě mě chytí, ale stále se nic zvláštního nestane. Jestliže však z tebe učiním mága, bude se to v těchto krajích považovat za něco mnohem horšího, potupu pro celý rod. Magnaron po mně nechá pátrat, dokud mě nedostihnou, a potom...

Nedá mě zabít ani mi nedovolí zemřít v podzemí, budu trpět celá staletí a kdo ví, zda ta muka kdy skončí. Co jsem zatím zkusila, je v porovnání s tím zcela nicotné."

"Nech si ty řeči, na mě neplatí, vím to všechno taky." Dívčin hlas ztvrdl. "Takže mi nepomůžeš. Dobrá. Pak tedy nůž použiju jinak."

Nečekala, že by se jí něco podobného mohlo ještě přihodit, ale náhle pocítila touhu žít. Snažila se pronést slova zaklínadla, avšak neměla na to dosud potřebnou sílu. Simeona odhadla účinek elixíru dobře. Ostří se jí náhle otřelo o krční tepnu. Viděla jemné žilkování ocele a ucítila na jazyku chuť krve.

"Zasvětím tě, slibuji," řekla v poslední chvíli a zuby Magnaronovy dcery se nad ní odhalily v něčem, co snad mohlo být úsměvem.

***

Mystici z Gnaaru ho poslali do Kuivernu, v jehož lesích se toulal a naslouchal vyprávění pastýřů. Procházel mezi piniemi i ebenovými stromy, setkal se se zlatokopy i prospektory pátrajícími po ložiscích léčivého navajského písku. Místní dívky v údivu hleděly na poutníka, který zamyšlen procházel kolem nich, aniž věnoval jediný pohled jejich půvabům a vnadám.

Elnean, pokud se s nimi dal vůbec do řeči, jim kladl zvláštní otázky, které jejich mysl uváděly ve zmatek a zpochybňovaly jejich prostou radost i klidný spánek. Vyptával se na Titány i dávné časy, zajímaly ho báje, stará vyprávění i disputace místních filosofů. Chutné omáčky z čtyřiceti sedmi druhů koření pojídal nepřítomně a když tanečnice v průsvitných závojích obveselovaly hosty, on se vždy s odporem odvrátil a obvykle se zabalil do svého pláště a ihned usnul, nebo to alespoň předstíral.

Jak putoval dál a dál, padala na něj stále větší únava i stesk. Tehdy si teprve místní obyvatelé všimli, že se až příliš podobá kyberikům a poněvadž Síť měla v tomto světě tu nejhorší pověst, stíhali poutníka posměšky a výhrůžkami.

Docházely mu už peníze, když narazil na kupce, vezoucí náklad drobných páteřních kůstek, kteréžto zboží bylo jinde vysoce ceněné. Vyprávěli legendu o bozích, tančících v aeteru na samém okraji černých děr a předhánějících se v tomto podivném, byť poněkud nebezpečném umění.

Pak, když nesouhlasně krčil rameny, vzpomněli si kupci na legendu o stvoření světa. V šedých skalách naslouchal jejich hlasům, které vyprávěly zpěvavým dialektem o časech předcházejících singularitě. A pak konečně přišla řeč i na růži.

***

V podzemí zůstaly tři dny, než stará čarodějnice nabrala dost sil, aby mohla pronést slova vstupního zaklínadla. Jak se vzpamatovávala z útrap věznění, dokázala vnímat čím dál ostřeji okolní atmosféru. Simeonin otec se zřejmě zlobil a o dceru se úmyslně nestaral, nebránil jí bloudit palácem a spokojil se s tím, že nechal střežit brány. Zřejmě dobře věděl, že podmořská říše se pro ni stane příliš malou.

V Simeonině koši se skrývalo jídlo i lehké fólie zajišťující neviditelnost ve vlnových délkách viditelného spektra. Vnitřní palác však od povrchu planety dělilo tolik stráží a bran, že podobná ochrana sama o sobě ani zdaleka nepostačovala.

Simeona neklidně přecházela podzemím a mlčky sledovala, zda se k nim někdo neblíží, avšak do těchto míst stráže nepřicházely, a tak je zde nikdo nevyrušoval. Vědma zvolna uzdravovala své tělo i mysl, rány se zacelovaly a z onoho podivného pramene kdesi mimo viditelný svět k ní přitékala řeka magie. Brzy se cítila dost silná, aby se na dívku vrhla, ale nechtěla porušit slib. Jako kdyby si toho Simeona byla vědoma, odkládala často nůž a vydala se tak staré ženě na milost a nemilost. Občas k nim ze vzdálených konců sklepení doléhalo naříkání a sténání umírajících, jednou sem odkudsi shora svrhli zmrzačeného odsouzence, ale většinu času bylo kolem nich jen ticho a pach soli usazující se zvolna ve vlhkých zdech.

***

"Odpusť, že vyprávíme něco, co nemůžeš posoudit, ovšem jak vidíme, žádá si tvá duše příběhů vskutku zvláštních, a tak my, ač jsme za obchodem prošli značný díl světa a mnohé víme najisto, jsme teď nuceni zamířit do krajů, kde roste současně pravda i lež a sami je již od sebe nerozlišíme.

Slyš tedy: Na úsvitu věků byl celý svět prázdný, neměl žádných hranic a bylo-li vůbec něco, je to dnes před námi téměř dokonale skryto. Někteří z moudrých tvrdí, že jsoucno bylo vyvoláno z nebytí tajemným obřadem, úžasným mystériem, které bez účasti stvořitele obnovilo svět propadlý zkáze při poslední singularitě.

Ale to není tak docela pravda, neboť ne vše se zřítilo do nicoty. Pojďme však ještě dále, překročme propast nebytí a vstupme do jiného světa, abychom mohli vidět, jak se ony události odehrály.

Ona minulá fáze vesmíru byla ještě mladá, teprve nedávno se sama zrodila v záblesku vycházejícím z jediného bodu. Prostorem tehdy proudila Síla a dosud nespojitá kvanta se podařilo provázat sítí kauzality.

Mrtvá skaliska bezcílně bloudila po drahách vedoucích odnikud nikam, bez začátku, bez konce. Nebylo hvězd a nikdo ještě nespoutal vesmírný Oceán, jenž ledovými vlnami zaléval celý svět a pohlcoval i modravě stříbrný svit reliktního záření.

Ve středu Všehomíra se tehdy skrze hladinu vesmírného Oceánu, skrze nekonečnou pláň vířících vod, vynořila Ta, Která Vymezila Čas. Od svého zrodu byla zahalena závojem z šera a v rukou svírala váhy. Každá událost se na nich projevila a bohyně dovedně kladla závaží, aby jazýčky zůstávaly v rovnováze a svět se nepřevrátil.

Jak však zátěž rostla, nemohla se už paní času dále udržet ve středu Všehomíra a břemeno prošlých okamžiků ji stahovalo stále níž a níž. Místo, kde se ponořila do zásvětí, bylo později prohlášeno za svaté a nikdo by se neodvážil utrhnout květinu, jež tam po čase vyrostla.

Po celé eóny pak trval onen svět, avšak nikoliv věčně. Zřítil se sám do nebytí i s onou bohyní a jejími vahami, když se však rozpínání vesmíru zvrátilo a síla gravitace smrštila všechno zase zpět, modré růže se ani nedotkla.

Snad Titáni, když bloudili světem, našli onen kvítek a aby ho skryli před dotěrnými zvědavci, položili jej na vzdálenou planetu Giir, vyhradili celou Westernesse netvorům a prokleli každého člověka, který by se kvítku dotkl.

Ale snad jsou to jenom výmysly snílků, neboť s Titány nikdo nemluvil a modrou růži neviděl a pak, většina kleteb jsou jen pověrami a výmyslem pocházejícím od zbabělců, kteří chtějí odvážným překazit jejich smělé plány."

***

"Ištárejá vál umargoa veámel..." šeptaná slova dozněla a žena navlékla dívce prsten. Simeona vykřikla, padla k zemi a začala se zmítat v křečích, ze staženého hrdla jí vycházely bublavé zvuky, chrčela a dusila se. Potom však třes dozněl, chvíli ležela klidně a když opět povstala, prsten na její ruce zprůsvitněl. Pak už se zdál být útěk snazší. Proměnou se Simeona změnila k nepoznání, horečnatý lesk očí pohasl, černé vlasy teď získaly neurčitou barvu, rysy obličeje se protáhly. Oproti tomu, jak vyhlížela ve chvíli, kdy vědmu v žaláři vyhledala, to však představovalo jednoznačně změnu k lepšímu.

Již nepřipomínala přízrak. Svým způsobem byla opět krásná, ale jednalo se už o nedostupný půvab těch, kdo překročili jeden z mostů. Kdyby teď prošla otcovým hodovním sálem, muži by spíše uhýbali pohledem, než aby se za ní otáčeli, a jen zcela excentricky založený člověk by ji oslovil.

Přesto však cesta z podzemí nebyla zdaleka jednoduchá. Mnoha branami musely projít, než došly na dohled té poslední, neprodyšně uzavřené, kde tříhlaví zmutovaní psi neklidně čenichali, obrovské čumáky skloněné, fialové jazyky visící až k zemi. Ačkoliv byly od nelidských strážců ještě dostatečně vzdáleny, pocítily stejně strach, že si jich všimnou.

Tak Simeona poznala, že otec již zpozoroval její zmizení a nechal svoji říši uzavřít před zbytkem světa.

Obě dvě, stará žena i sotva dospělá dívka, proto spojily své síly, rozplynuly se a mocí magie přenesly svá těla přes vyztužené bloky z legovaného elektra až do chladného metanového moře a jen díky dalšímu kouzlu vyplavaly živé na hladinu a nechaly se vlnami vyvrhnout na kamenitý břeh. Průsvitné fólie naposledy posloužily a v chladné kapalině se jen díky nim ochránily před smrtí zimou.

Chvíli odpočívaly, ale pak musely dál, alifatické uhlovodíky jim zvolna krystalizovaly na šatech a mráz štípal. Konečně se dostaly z dosahu příboje, ucítily závan teplejšího vzduchu a sňaly z tváří závoje. Hleděly zpět na oceán, kde vítr po hladině unášel koberce různobarevných chaluh vytvářejících krásné obrazce. Občas se mezi nimi vynořila úzká ploutev černého žraloka, pronásledujícího hejno létajících ryb.

Simeona poprvé vstoupila na povrch planety. Dosud nikdy neopustila otcův palác, nebo si to alespoň nepamatovala, a teď se udiveně rozhlížela. Nic zde nepřipomínalo komnaty a široké chodby na mořském dně, drahé koberce a sametové závoje. Za molem z umaštěného kamene se rozkládala chudinská čtvrť, křivé domy nepravidelných půdorysů vytesané do zvětralé lávy. Pórovité

stěny se drolily, šikmé věže obrousil vítr a nepřirozeně vysoká schodiště směřovala k budovám zvlášť monstrózním, jejichž stěny byly hustě pokryté vytesanými hieroglyfy.

Nasládlé pachy linoucí se z oněch podivných staveb nevzbuzovaly důvěru, o jejich obyvatelích ani nemluvě. Moudřejší mezi Saturňany už dávno v zoufalství z tupých a zvrácených spoluobčanů rozpustili svá těla v řekách složených ze silných kyselin, kterýžto způsob sebevraždy našel zejména mezi vzdělanci mnoho příznivců. Jiní se vydali se změněnou pamětí na cestu mezi hvězdami nebo nechali ve zvláštním zařízení rozmotat šroubovice svých nukleotidů a pak je složit do nerozbitné mřížky, která si i po vylití do metanového moře zachovala své základní vlastnosti. Lidé, kteří podstoupili tuto nákladnou proceduru, dosáhli jisté, byť značně nedokonalé nesmrtelnosti, a navíc se vyhnuli nadmíru tíživé společnosti zdegenerovaných pobudů, kteří obývali většinu povrchu planety.

"Víš, jak jim připadáme?" otázala se Simeona vědmy s pohledem upřeným do davu spěchajícího kolem nich.

"Jako mágové, jak jinak," pokrčila žena rameny.

"Každopádně jsem pro ně cizí, a to je dobře."

"Proč, Simeono?"

"Vmísím se mezi ně a najdu kapitána shánějícího posádku. Slyšela jsem v otcově paláci mnoho příběhů o ubožácích, jež se bez paměti vydali vstříc hvězdám. Alespoň se na vlastní oči přesvědčím o pravdivosti oněch zkazek. Snad mě vezmou na palubu, ostatně, mohu se jim hodit."

"Chceš si snad ještě nechat vymazat paměť?" ulekla se žena. "Nestačilo ti, že sis na prst navlékla neviditelný prsten?"

"Mezi vědmou se vzpomínkami a vědmou bez nich už sotva někdo pozná rozdíl," mávla nad tím rukou.

"Ale ve skutečnosti je to, Simeono, s námi jinak. Vzpomínky jsi nepotlačila a nevymazala, naopak. Vše se změní, pravda, ale je to spíše, jako kdybys zešílela. V jistém ohledu je vědma totožná s lidskou duší, odstíněnou od rušivých vnějších vlivů."

"Máš pravdu." Nejspíš ji už neposlouchala. Projevovala jen málo zájmu o podstatu magie, vše pro ni bylo jenom prostředkem k dosažení cíle.

Blížila se chvíle rozloučení a obě to dobře věděly. Vlastně je nespojovalo téměř nic. Setkaly se náhodou a budou moci jedna od druhé odejít, aniž něco zvláštního pocítí.

"Simeono, možná utíkáš. Ale přesto, spíš mi přijde, že něco hledáš. Nebo někoho." Stará žena ani nevěděla, proč se vyptává. Snad se v ní probudila prostá zvědavost, snad v tom bylo ještě něco jiného.

Dívka neodpověděla.

"Simeono, copak nevíš, že sis vybrala špatnou cestu? Vždyť by tě už ani nepoznal."

"Hm... ale já poznám...ji. A pak..."

"O čem to mluvíš? Čtu z tvé mysli jediný obraz, modrou růži. Proč ji chceš najít?"

"Otec po ní touží. Tvrdí, že je to to jediné, na čem mu v životě ještě záleží."

Stará vědma se zatvářila zmateně: "Ale proč to všechno?"

"Nenávidím ho," řekla dívka prostě. "Sbohem." Vmísila se do davu lidí spěchajících do kamenolomu. Vědma po ní chvíli pátrala očima, pak pokrčila rameny a vydala se na druhou stranu.

***

Kapitán byl postarší muž, který si zřejmě zakládal na svém celkově odpudivém zevnějšku. Jeho rozedraná uniforma byla pokryta několika vrstvami špíny a o zápachu šířícím se z ní raději nemluvit.

Jeho cílem bylo budit za všech okolností záporný dojem a vcelku se mu to dařilo. Těžko říct, proč se rozhodl vydat na cestu bez cíle, nechal si vymazat vzpomínky a celá jeho osobnost se smrskla na jedinou zvláštní zálibu. Ale Simeona byla přesto ráda, že narazila právě na něj. Kapitán byl totiž v jádru duše slaboch, mohla lehce ovlivňovat jeho myšlenky a řídit tak výpravu žádaným směrem. Nestálo ji to příliš sil, vůbec se nebránil a když si od něj při prvním rozhovoru štítivě odsedla, věděla hned, že si ji oblíbil.

Mířili na západ; nikdo na tom neviděl nic podezřelého, uprchlíci volili podobnou cestu často, poněvadž tím směrem byla hustota hvězd nejmenší a pro špatnou pověst těchto krajů sem směřovalo jenom málo korábů.

Kromě kapitána byli jejími společníky ještě věštec a šermíř. Melancholická, zasněně vyhlížející tvář prvního z nich budila v dívce důvěru. Jednoho večera, když se planeta Giir zdála být obzvlášť daleko, touha po Elneanovi nedala spát a její srdce ovládl pocit, že i pokud se pomsta zdaří, stejně nebude šťastná, tehdy v slzách věštce vyhledala, aby zodpověděl její otázky. Zpovědní tajemství uzamykalo jeho rty, a proto se nezdráhala vyjevit mu pravdu, třebaže jinak dávala vždy přednost zachování tajemství.

Mnoho jí řekl, ale otázky a smutek přesto zůstaly.

Od hranic centrálních galaxií pronásledovala Starlight smůla. Roje hvězdného prachu a rozpadlých asteroidů byly čím dál častější, mnohdy loď zcela zakryly a všichni mohli cítit, jak se koráb chvěje. Drobné meteority je strhávaly z pracně udržovaného kursu a kraje na dalekém Západě se blížily jen zvolna.

Jednoho dne stihla věštce podivná choroba, ulehl bezvládně na lůžko a odmítal potravu. Ani očistný půst však nepomohl, oči, ruce i celé tělo mu pokryly rudé boláky, z nichž vytékal hnilobně páchnoucí hnis. Vědma bděla nad jeho tělem, ačkoliv ji nepoznával, nevnímal její otázky a ona nevěděla, jak mu pomoci.

Posmutněla. Kapitán obcházel bezradně kolem a šermíř se podezřívavě ušklíbal, jako by tím chtěl cosi významného naznačit o dalším věštcově osudu.

A co se jejích uzdravovacích kouzel týče, ta selhala zcela a věštec vypadal čím dál hůře, rudé boláky rostly, až pohltily celý obličej a nakonec zakryly i víčka.

***

U mysu za Andromedou je zaskočila bouře. Póry vytvrdého záření smýkaly lodí ze strany na stranu, každou chvíli hrozilo, že skončí v některé gravitační pasti, když náhle uviděli v temnotách rudé světlo.

"Maják!" vykřikl kapitán. Bylo to po dlouhé době první slovo, které pronesl, a navíc obrátil loď směrem k majáku, aniž mu vědma k tomu zadala hypnotický příkaz.

Víry zmítaly Starlight sem a tam, hvězdný prach koráb téměř pohltil, ale vzdálenou záři přesto viděli dál.

"Titáni rozsvítili neutronovou hvězdu..." Pronesla ta slova mimovolně, věděla, zejí kapitán ani šermíř nemohou rozumět.

V otcově paláci kdysi slyšela, že mezi všemi majáky ten nejkrásnější stojí v oblasti Síria. Lidé ho považují zajeden z divů známého vesmíru. Kolem totiž září jen málo hvězd, podle kterých by se poutníci mohli orientovat, a proto Titáni nenechali hvězdu vybuchnout v jediném oslnivém záblesku, ale udržovali ji ve fázi supernovy už celé eóny. Navíc přestavěli samotnou strukturu hmoty a zformovali atomy do podoby sloupořadí, které neslo trojúhelníkovou střechu chrámu. Ozývala se odtud melodie fléten, kterou mnozí filosofové považovali za pravzor hudby sfér.

"Tolik jsem již o Titánech slyšela... Co jsou vlastně zač?" ptala se tenkrát.

'To nikdo neví. Patří k prastaré rase, alespoň se to o nich říká," odpovídali jí učenci nejistě. "Nikdo je ještě ne viděl na vlastní oči. Starý národ, zrozený na prvních hvězdách v čase krátce po singularitě."

"Jejich moc musí být obrovská, že? Manipulují s hvězdami, jako by to byly dětské hračky. A říká se také, že vytvořili Síť."

"To by ses musela zeptat nějakého kyberika," krčili rameny. "My víme jen tolik, že jsou zcela nepochopitelní. Naštěstí ve všech legendách vystupují jako přátelé hvězdných poutníků. Nebýt jich, příšery by vyšly ze svých doupat a pozřely celý svět."

Naneštěstí se probrala ze sna. Naneštěstí, protože její jednání nepřineslo výpravě štěstí, třebaže to sotva kdo mohl tušit. Vyslala směrem k majáku vodící paprsek a kapitán do něj vložil klíčové informace v podobě jemné mozaiky dat, aby je maják mohl lépe zaměřit.

V tu chvíli se chytili do pasti.

Senzor na majáku náhle zachytil signál a začal nit prudce navíjet. Loď se zmítala a hrozilo, že se každou chvíli rozbije o skaliska poletující všude kolem.

"Piráti. Padli jsme do léčky." Šermíř to řekl klidně, jako kdyby s něčím podobným téměř počítal. "Jsme ztraceni," dodal ještě téměř spokojeně. Zachvěla se hrůzou. Všichni kromě ní byli vlastně šílení, hledali jenom smrt, třebaže to nedávali na první pohled najevo. Pokusili se teď sice o záchranu, ale bez toho, že by jim na výsledku nějak zvlášť záleželo.

Napodobit maják Titánů bylo od pirátů chytré, a možná právě proto se odtud vracelo tak málo lodí. Starlight se řítila vstříc smrtonosnému víru. Lupiči nejspíš počítali s tím, že speciálně cvičení androidi posbírají nakonec všechno, co se ještě dá využít, dokonale zakonzervované teplotou jen těsně nad absolutní nulou.

Šermíř jen jakoby mimochodem stvořil fantoma a nechal ho prosmýknout na vnější stranu pláště. Ostří meče seklo do zachyceného lana, to se zazmítalo jako had a pak náhle prasklo. Výbuch proměnil fantoma v materializované zbytky iluzí a ty vzplály v oslnivém záblesku. Pak jim však náhle zmizel falešný maják z očí, kolem nich se snesla mlha a oni se propadli do mlčící temnoty.

***

Pramen zlata vyschl. Nevěděl, co k tomu Magnarona vedlo, ale jednoho dne zjistil, že ztratil přístup k jeho kreditům. Poslední peníze utratil, aby se dostal na Eponu. Byla to planeta v sektoru Giiru; na mapě vypadala obě místa blízko a on doufal, že zde zjistí něco víc o modré růži.

Nedozvěděl se však nic, kromě ledových sopek a vápencových skal byla na Eponě jenom města uzavřená pod bublinami silových polí a on trávil čas v místních kavárnách, kde si na obživu vydělával rutinními opravami poškozených neutrinových procesorů. Ve zbylém čase propadl náruživému kouření hřebíčku smíchaného s místním eukalyptovým tabákem, kterážto droga byla mezi zdejšími obyvateli velmi oblíbená a on sám tuto náklonnost do značné míry chápal.

Jednoho dne však skrz oblak kouře uviděl Ariadnu. Nevěděl ještě, že jí tak bude říkat, avšak už v první chvíli ho na ní něco upoutalo.

"Mohu si přisednout?" zeptala se, ale bylo to spíše konstatování než otázka.

"Jistě," odpověděl zbytečně. Poznal hned, že není místní. Měla pohled příliš upřený do dálky, oči rodilých Epoňanů se dívaly jinam.

"Na kosmodromu mi řekli, že sháníte někoho, kdo vás vezme s sebou."

"Záleží na tom, kam..."

"Pryč, na západ," pokrčila rameny. "Prcháme z obydlených planet, abychom mohli vychutnat samotu. Náš směr řídí bohyně Náhody."

"Proč jste tedy přistáli na Eponě?" divil se. Pokud se opravdu nestarají, kudy letí, pak...

"Zbyli jsme jen dva." Byla to pravda. Jako jediná zůstala při vědomí, když se Starlight převrátila a atmosféra unikala poškozenými stěnami. Radiace náhle stoupla a teplota naopak poklesla, rezidentní automatika však nakonec vše dala do pořádku. Měkké řasy tvořící koberce na podlaze i stěnách zase ožily a produkovaly kyslík, umělá gravitace byla obnovena. Horší to však bylo s posádkou.

Věštec zemřel. Kapitán zahynul také, udeřil hlavou do obrazovky monitoru, kde program zrovna kreslil jakýsi podivný čtyřrozměrný obraz, zřejmě výpočet časoprostorové trajektorie lodi. Vektory a zobrazovací funkce se

propsaly na jeho tvář, střípky zde zůstaly téměř přesně v té podobě, jakou měly původně a teprve zvolna se z nich vytrácela barva.

"Nemusíte o tom mluvit, jestli nechcete."

Pokračovala dál a v hlavě se jí odvíjela nezkrácená verze příběhu.

Přežil jen šermíř. Objevil se náhle vedle ní, nezúčastněný výraz, za nímž se však skrývaly neustále vše sledující oči. K její radosti se však šermíř vrátil do hibernátoru a ona sama bděla a vedla loď k nejbližší planetě.

Mrtvá těla pohřbila v chladné prázdnotě, ta pak dlouho kroužila kolem rakety a provázela je, dokud se jejich oběžná dráha nestala nestabilní a hloupý kapitán i melancholický věštec jí navždy nezmizeli z očí.

Nechal ji vyprávět o neštěstí, ale pak zavrtěl hlavou: "Jenže já nejsem věštec ani kapitán. K čemu vám budu?"

"Jsi kyberik, bytost zrozená ze Sítě. Trochu jsem se na tebe vyptávala. Říkali, že umíš ve chvílích nebezpečí zmizet a povolat na pomoc své bratry."

"Lidé toho říkají," odvětil vyhýbavě. "Neznám je a jejich starosti nejsou mými. Možná jsem kyberik, dobrá, ale kdo jsi ty?"

"Poutníci nemají jména a ani je mít nechtějí. Jsem vědma a můj paprsek nachází lodi cestu bludištěm."

"Pak ti tedy budu říkat Ariadna," usmál se.

Zavrtěla nesouhlasně hlavou, jenže bez něj stejně dál nemohli a nikdo z Epoňanů se k výpravě nebyl ochoten připojit. Nedůvěřovali lidem, kteří odhodili vlastní minulost a komfortní mikroklima kaváren provoněných šafránem a hřebíčkem jim bylo bližší než cesta ke hvězdám.

***

Zase se setkali v řídicí kabině. Planeta Giir jim rostla téměř před očima, Starlight plula volným prostorem a všechno nebezpečí se zdálo být daleko. Přistoupil k ní a nevěděl, co jí má říct.

"Ariadno?"

Mlčela.

"Víš, že nejsem jako vy? Lhal jsem, abys mě vzala na palubu. Udělal jsem to, protože..." najednou si tím nebyl tak docela jistý. Automatické senzory sice růži nejspíš zaměří, ale co dál?

"Každý má cíl, kyberiku, i když si to nechce přiznat."

"Nejsem kyberik, třebaže jsem v Síti nějaký čas žil. Jmenuji se Elnean."

"Elnean? Dobře." Na vědmu to nezapůsobilo. Co znamenají jména? Jsou to pouhá slova, jen mlhavě se vztahující ke skutečným věcem. Kolik lidí se stejným jménem může žít v obrovském vesmíru plném myriád galaxií?

"Víš, přidal jsem se k vám, abych se dostal právě sem. Dlouho jsem hledal, ale kupci z Kuivernu, znalí celého světa, mě nakonec poslali právě do Westernessu, ukázali mi mapu a poradili směr. Proto jsem se ocitl na Eponě. Měl jsem v Síti nechat generovat náhodná čísla a podle toho řídit Starlight, ale neudělal jsem to. Naopak, celou dobu jsme mířili právě sem. Překvapilo mě, že to šlo tak snadno."

"Já vím," poprvé se na něj usmála. Nevadilo jí, že kyberik je všechny obelhal, odpustila mu to, tak, jako by to bez jakýchkoliv výčitek odpustila i sobě. "Sama jsem uložila řídícímu mozku úplně stejné pokyny. Ne přímo, přes kapitána, když byl ještě naživu."

"Chceš říci, že také hledáš modrou růži?"

Trhla sebou, jakmile uslyšela to slovo. Zbledla a nedokázala ze sebe vypravit odpověď.

Pak však byla její pozornost náhle odvedena jinam.

"Podvedli jste mě. Vždycky jsem si myslel, že podvádíte, oba dva, a teď to vím jistě." Proti nim stál šermíř s obnaženým mečem. Lhostejnost v jeho tváři vystřídala nenávist. "Ve skutečnosti jste se nezřekli světa ani vzpomínek. Zemřete."

První ráně se Elnean snadno vyhnul, ale vzápětí se jeho nepřítel rozpadl. Proti němu stál celý zástup přízraků, všichni s meči, všichni smrtelně nebezpeční, kromě jediného nezranitelní a mezi zhmotněnou silou iluze se kdesi skrýval šermíř.

"Určitě znáte moji minulost! Vysmíváte se mi za zády!" pokřikovali fantomové.

Ariadna rozpřáhla ruce a vytvořila kolem sebe ochrannou hradbu. Její mysl zoufale hledala mezi řadou nepřátel vůdčí mozek, na který by mohla zaměřit svoji moc. Meče po ní klouzaly, zůstávala zatím netknutá, bariéra odrážela svištící ostří zpět.

Elnean nečekal, až se k němu přiblíží další z útočníků. Dotkl se rychle koberců řas a splynul s nimi. Nečinilo mu to potíže, všechna vlákna rozvádějící v orgánech rostlin živiny byla zároveň součástí sběrnicové lokální sítě a ta Elneana vpustila, jakmile zašeptal přístupové heslo. Jeho vědomí protékalo jako míza cévami plnými chlorofylu, informace se rychle kódovaly do rostlinného pletiva. Jak jeho nervové buňky hledaly optimální řešení situace, molekuly se přelévaly všemi vrstvami komunikačních protokolů a vytvářely stále nové struktury.

Když jeden z fantomů sekl do koberce řas mečem, všechny důležité údaje už byly nesčíslněkrát zkopírovány a úder nemohl Elneana ohrozit. Naopak sám přešel do útoku, elektrické impulsy vycházející ze zdí začaly narušovat spojení mezi šermířem a jeho služebníky.

V tu chvíli se však přízrakům podařilo vědmu zranit. Vyzáblý stín se protáhl bariérou, bodl, ale vzápětí sám klesl k zemi, zasažen její stříbrnou jehlicí, a jeho tělo se rozplynulo.

Boj pokračoval. Ariadna konečně našla mezi řadou nepřátel šermíře. Pronesla útočné zaklínadlo a přízraky znehybněly, jak s nimi šermíř již nedokázal pohybovat. Když se však soustředil jen na ni, vědma pochopila, že má před sebou protivníka nad své síly. Tiskl ji čím dál víc, ze zranění na prsou jí stékala krev a vpíjela se do tmavého hedvábí. Klesla na kolena.

Pak náhle ucítila, jak ji někdo bere za ruku a pomáhají vstát, energie z okolního prostoru do ní proudila, znovu se pustila do boje. Ale pořád byl silnější než ona.

Dokázal už opět ovládat fantomy. Několik z přízračných postav vykročilo směrem k ní, jiné zběsile sekaly meči do zdi a rvaly chuchvalce řas. Náhle se její mysl otevřela, neměla už sílu udržovat ochranu. Ve zlomku okamžiku, dříve, než ji šermíř stačil dorazit, vešel do jejího mozku Elnean. Odhodil symetrické i asymetrické kódovací algoritmy a přenesl svou podstatu v otevřené podobě, takovou, jaká by se odrážela na hladině jezera za bezměsíčné noci. Na chvíli splynuli v jednu bytost, hermafrodita, který byl mnohem mocnější než pouhý aritmetický součet jejich sil. V tu chvíli prohlédli a měli přístup ke všem událostem, jež se během jejich života staly, celý prostoročas mezi kužely absolutní minulosti a budoucnosti jim ležel u nohou a stačilo po něm jenom vztáhnout ruce.

Vyvolali v šermířově mozku potlačené vzpomínky, připomněli mu zdánlivé navždy zapomenuté zážitky, strach, zmatek i špatné svědomí. Co předtím nezmohla síla, dokázal teď jediný obraz. Až na konec vesmíru prchal sám před sebou a před démony skrytými v hlubinách vlastní mysli a až tady byl jimi dostižen.

Obrazy fantomů se rozplynuly a šermíř zmizel s nimi.

***

Modrá růže rostla na povrchu planety Giir a za ní se nacházela prázdnota. Ne temnota, ale prázdno. Svět se kamsi ztrácel, chybělo zde zbytkové záření, světlo i tma. Rudé i modré posuny tady slábly a slévaly se v jakousi podivnou beztvarou hmotu. Bylo to jako obrovská propast plná fialové mlhy. Všechny vlnové formy i relativistické efekty zde končily, končil zde vesmír.

"Ariadno, slíbil jsem modrou růži výměnou za ruku princezny Simeony. Miloval jsem ji."

"Ano." Tak tedy stále nevěděl, kdo se skrývá před ním v rouchu vědmy. Ona ho poznala ještě před začátkem boje, když se poprvé zmínil o růži, on ji nepoznal ani teď. Polekala se, že ten krátký okamžik porozumění předcházející šermířově smrti se již nebude opakovat, že se proměnou ve vědmu příliš změnila a již navždy mu zůstane vzdálena. Stařena ji přece varovala...

"Ale teď nevím, jestli tu růži mám vzít. Miluji totiž tebe."

Oddychla si." Ale vždyť já jsem stále Simeonou, jenom jsem se stala vědmou, abych mohla prchnout z otcova paláce, víš?"

"Nevím a ani mě to nezajímá. Láska k Simeoně je pryč. Miluji Ariadnu."

Už když spolu hovořili v otcově paláci, byly chvíle, kdy básníkovým myšlenkám vůbec nerozuměla. Teď to bylo podobné, ale nechala to být. Ostatně, zdálo se, že slova o lásce řekl Elnean jen jaksi mimochodem. V tu chvíli byl už zase myšlenkami jinde.

"Když vidím modrou růži, přijde mi, že je to sice krásná věc, ale nic víc. Něco podobného by v Síti dokázal vytvořit každý, stačila by na to průměrná knihovna appletů. Věříš, že růže opravdu pochází z časů před singularitou?"

Pokrčila rameny. "Kdo ví. Tohle vědí nejspíš jenom Titáni."

Zamyslel se. "Možná má pravdu legenda, kterou mi na Kuivernu vyprávěli. Kdo se kvítku dotkne... ale na tom vlastně nezáleží. Stačí, že jsme růži našli."

"Dobře, ale co teď?" nějak se jí nelíbila představa, že by se nyní měli zase vrátit mezi lidi. Mrtví poutníci v ní zanechali část svého odporu k přelidněným městům a lidské společnosti vůbec. A navíc, cesta zpět znamenala zase bloudit mezi mračny asteroidů, vyhýbat se pirátům i příšerám ukrytým v nitru černých děr... "Vezmeš mě s sebou do nitra Sítě?"

Představil si ji roztrhanou na jednotlivé pakety, několikrát zkomprimované a propojené složitým hypersystémem relativních biovazeb, které budou spolu s ním putovat heterogenním vývojovým prostředím jednotlivých krajů Kyberie. Kterýkoliv ze slepých a slabomyslných správců serverů by sejí mohl dotýkat. V jednotlivých uzlech by ji za pomoci nástrojů esoterického programování sice vždy složili do původní podoby, ale přesto se mu ta možnost vůbec nelíbila. V Síti byla určitá poezie, ale ne víc, než dokázal najít ve světě i mimo ni.

Zavrtěl proto hlavou.

***

Starlight plula okrajem prázdnoty a stále sledovala hranici vesmíru. Tentokrát neměla žádný cíl, ale možná ji sféricky zakřivený okraj po čase přivede zase na stejné místo. Potom Elnean s Ariadnou uvidí, zda modrou růži mezitím někdo vzal anebo zda je stále na planetě Giir. A kdyby i na okraji světa byl nějaký pozorovatel, stěží by si povšiml, že na Ariadnině prstu schází prsten vědmy. Konec konců, ten prsten byl neviditelný a zůstal jím i tehdy, když s prstu sklouzl a kamsi se ztratil.